

Влад Петренко <fkafka@ukr.net>

кому: a4.ballpoint

Петренко Владислав 30.08.1995 р. м. Харків - м Львів.

Час це непереривна лінія яку проводить чиясь рука.

Людина підходить до столу на якому лежить прямокутний папір формату А4. Перед нею без життєвий простір, білий шум, який залишається формою порожнечі, лише площина, яку можна порівняти з засніженим полем якому немає кінця і краю. Певною мірою можна відчувати те саме, що відчуває ця людина, якийсь внутрішній непереборний страх, в якому сплітаються тривожність і сумніви. Де починається світ? Світ починається з крапки, з того самого моменту, коли рішення було прийнято, і утверджено в самому індивіді, з подолання страху перед можливістю творіння починається власне акт творіння. Це початок до початку, це внутрішня крапка, яка відіб'ється в реальній площині. Людина бере ручку і ставить крапку на площині. Так в даліні вимальовується дерево, яке ще не досягнуло своїх форм, наше око лише вловлює якусь пляму в глибині цього простору, так починається життя. Цей момент розкриття початків можна назвати поза просторовим народженням, як сказав би Хайдеггер «*Dasein*» . В цій точці починає висвітлюватися буття, буття спроможне розкрити усю свою *волю до життя* (Шопенгауер) , і тоді точка набирає сили, вона ширшає, вона глибшає, вона набухає наче бруньки на весні, щоб народити часову лінію, що позначить контури закладеного в цій точці образу. Лінія реалізує образ, закладений в самій суті цієї лінії. Себто перефразуючи, або доповнюючи Маркса можна сказати, що «час є частиною першопочатку». Тобто лінія є просто розгорнутою точкою, а час розгорнутою безкінечністю. Цей Грецький принцип добре розкрив М. Мамардашвілі у своїх «лекціях з античності» і певною мірою людина, що взялася малювати кульковою ручкою на білому папері А4 позначає розгортання часу в площині безкінечного, і завдяки простій лінії позначає глибоку простоту часу. Сплітаючись у малюнок, множинності простоти, завдяки своєму сплетінню, можуть стати складною композицією, що передає в лаконічній, або ж розлогій формі голос автора. Мистецтво малюнку кульковою ручкою ліберальне та демократичне, простір його відкритості дає змогу будь кому сформулювати власне висловлювання, і відтворити його у вигляді малюнку. Ця відкритість дає можливість багатьом людям долучитися до створення концептуально єдиного проекту. Тобто з мозаїки відчуттів побудувати «плаваючий дім», що пливе на хвилях голосів багатьох учасників. Певною мірою, таке широке коло і глядачів і учасників, витворює ландшафт (*Landschaft — вигляд простору, краєвид, місцевість*) себто місцевість не однорідну, але концептуально об'єднану завдяки білому

простору паперу і стилосом у вигляді кулькової ручки. Цей об'єднавчий елемент з технічної, можна навіть сказати архітектурної, конструктивної точки зору, є ядром цього світу образів. І насправді тоді, коли автор одного малюнку привносить своїм твором, щось своє, а інший своє, між ними втрачається напруга, між ними стирається диспозиція, вони стають елементами загального фону, вони стають цілим. І тоді мистецтво такого типу, стає масовим, воно дає змогу репрезентації, цілих поколінь, які відображають навколишній світ і себе в ньому, не бажаючи залишитись у точці в якій все починалося. Папір на якому записана історія, матеріал, що швидко втрачає здатність до супротиву навколишнім чинникам. Тобто вітер, дощ, і як не парадоксально час. Тому це мистецтво, яке грає із простором і часом, приймаючи його відкидає. Це все говорить нам про актуальність, про важливість моменту.

«Тут і зараз» розкривається суть людини, «тут і зараз» малюнок кульковою ручкою дає можливість автору, донести своє повідомлення до широкої аудиторії. Це мистецтво не випробовується часом, оскільки воно його нехтує, ставлячи себе поза ним.

А значить воно спалахуватиме знову і знову намагаючись зафіксувати швидкоплинний момент, сьогодення, даючи можливість висловитися кожному. З іншого боку малюнок, замальовка, це і можливість самому автору, спостерігати за собою, мов би відокремлюючи себе від свого творіння, даючи змогу критично аналізувати себе, і власну техніку. Це хороша і навіть важлива практика для художників, які вчаться тренувати свою руку, і найголовніше око, якому необхідно вхоплювати якісь деталі, моменти, фрагменти, нюанси, сюжети і т.і. Саме з цих нюансів і буде складатися їх подальший розвиток у мистецтві, дасть змогу завдяки методу *спроб і помилок* дійти до власної мови, власного мовлення, і врешті решт голосу.